

הַסֵּפֶר יִכְפָּר לְהַעֲלִימָם

סֵפֶר

זֹהָר הַקְּדוֹשׁ

עִם פֶּאָר
הַתְּפִלָּה וְהַכְּבוֹד

מֵאֵמֶר לַפְּרֶשֶׁת מִטּו"מ

בְּחֻצַּאת יְשִׁיבָה "אֲבִיר יַעֲקֹב"
מוֹסְדוֹת "אוֹר מֵאִיר שְׂמֹחָה" נִהְרִיָּה
עַל שֵׁם ב"ק אֲדַמוּ"ר רַבֵּי מֵאִיר אֲבִיחַצִירָא זִע"א

מִדְּוֵרֶת קֶרֶן מֵלֵלִי בִּרְכָה

מִנְּסַח יִשְׂרָאֵל - וְיוֹשֵׁעִים - וְדָוִד
עֵץ וְהָדָר
יְשִׁיבָה אֲבִיר יַעֲקֹב
אוֹר מֵאִיר שְׂמֹחָה
נִהְרִיָּה

עֵד וְקֵן יֵשׁ מִן שְׂמֹחָה נִהְרִיָּה

כִּי רָאִתְּ אֶת-הַסֵּפֶר יִכְפָּר לְהַעֲלִימָם

עֲנִינֵי אֱהָבָה וִירָאָה

דְּבֻזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִין בְּאֻרֵייתָא דְּבִכְתָּב וּבְאֻרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, בְּרַחֲמֵי וּדְחִילוֹ, אֲתָמַר בְּהוֹן 'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים', וּבְזֻמָּנָא דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בְּהוֹן בְּרַחֲמֵי וּדְחִילוֹ, אֲתָמַר בְּהוֹן 'שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם'.

בְּזֻמָּנָא דִּישְׂרָאֵל נְטָרִין שְׁבִתָּא בְּזִכּוֹר וְשִׁמּוֹר בְּדַחֲלֵי וּרְחִימוֹ, אֲתָמַר בְּהוֹן 'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים', וְאֵם לֹא כְּתִיב בְּהוֹן 'שְׁלַח

הַקְּטָר וְהַקְּבוֹד

עֲנִינֵי אֱהָבָה וִירָאָה

במאמר זה יפרש כי בפסוק (דברים כב ז) 'שלח תשלח את האם' נמזה הסתלקות השכינה ח"ו כאשר אין ראויים לכך. ובדרושים דלקמן יתבאר כמה עניינים שבקדושה שקיומם כראוי ביראה ואהבה גורם השראת השכינה וביטולם ח"ו יגרום לסילוקה, והם: עסק התורה שבכתב ובעל פה, שמירת שבת בזכור ושמור, תפילין דראש ודיד, מצוות מילה ונישואין על ידי קידושין כדת משה וישראל:

אֲתָמַר בְּהוֹן - נֹאמַר בְּהֵם 'שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם' כִּי מִפְרִידִים ד' אוֹתוֹת ה' וְגוֹרְמִים הַסְּתַלְקוֹת הַשְּׂכִינָה ח"ו^א.

בְּזֻמָּנָא דִּישְׂרָאֵל נְטָרִין שְׁבִתָּא בְּזִכּוֹר וְשִׁמּוֹר - בשעה שישאל שומרים את השבת בזכור - בקידוש והבדלה, ובשמור

- בשמירה מחילול שבת, ובכל דיני השבת במצוות עשה ולא תעשה, ומקיימים כל זאת בְּדַחֲלֵי וּרְחִימוֹ - ביראה ואהבה שהם סוד אבא ואימא, אזי ממשיכים על ידי זה מוחין מאבא ואימא לזו"ן ואזי

אֲתָמַר בְּהוֹן - נֹאמַר בְּהֵם 'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים' אֵלֶּא הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם, וְאֵם לֹא וְאִינֵם שׁוֹמְרִים כְּרֹאֵי כְּתִיב בְּהוֹן - כְּתוּב בְּהֵם 'שְׁלַח

דְּבֻזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִין בְּאֻרֵייתָא דְּבִכְתָּב - שבשעה שישאל

עוסקים בתורה שבכתב שהיא בז"א סוד ו' דהוי"ה, ובתורה שבעל פה שהיא מלכות סוד אות ה', ולימודם הוא בְּרַחֲמֵי וּדְחִילוֹ - באהבה ויראה שהם בחינות אבא ואימא סוד אותיות י"ה, אז **אֲתָמַר בְּהוֹן - נֹאמַר בְּהֵם 'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים' -** שלא תילקח ותסתלק מעליהם השראת השכינה, כי מאחר שגורמים יחוד זו"ן ואבא ואימא ומחברים ד' אותיות הוי"ה בשלמות, זוכים שהשכינה שורה עליהם בקביעות, וּבְזֻמָּנָא דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בְּהוֹן בְּרַחֲמֵי וּדְחִילוֹ - ובזמן שאינם עוסקים בתורה שבכתב ושבעל פה באהבה ויראה

תנאי לקיום היחוד בשלימות

זכור ושמור ביראה ובאהבה

מְקוֹרוֹת וְצִוּוּיִם

תְּשַׁלַּח' וְגו', תְּרִין תְּרוּכִין, וְבִזְמַנָּא דְיִשְׂרָאֵל מְיַחֲדִין לְקוּדְשָׁא בְּרִין
הוּא בְּתַפְלִין דְּיָד וּבְתַפְלִין דְּרֵאשׁ בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵי, אֲתַמַּר בְּהוֹן
'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים', וְאִם לֹא 'שַׁלַּח תְּשַׁלַּח', וְבִזְמַנָּא
דְּמְקַיְימִין מְצוֹת בְּרִית מִלְּהָ וְאֶעְבְּרֵן מִנִּיהוּ עֲרְלָה, וְעֶבְדִין פְּרִיעָה,
בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵי, אֲתַמַּר בְּהוֹן 'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים', וְאִם לֹא

הַתְּרָה וְהַכְּבוֹד

תְּשַׁלַּח את האם' וְגו', היינו תְּרִין תְּרוּכִין -
שני שילוחים וגירושים, גירוש אחד של אימא
עילאה הנפרדת ומשתלחת מאבא, שזה מחמת
שאין שומרים השבת ביראה ואהבה שעל ידי
כן נעשה פירוד באותיות י"ה סוד אבא ואימא,
וגירוש שני של המלכות אימא תתאה הנפרדת
ומשתלחת מז"א בעלה, וזה כאשר אין שומרים
השבת ב'זכור ושמור' שעל ידי כך נעשה פירוד
באותיות ו"ה, שהם זו"ן, ח"ו.²

ובאותו האופן **בִּזְמַנָּא דְּמְקַיְימִין** - בשעה
שמקיימים **מְצוֹת בְּרִית מִלְּהָ**
וְאֶעְבְּרֵן מִנִּיהוּ עֲרְלָה וְעֶבְדִין פְּרִיעָה -
ומעבירים מעליהם הערלה על ידי שכורתים
לגמרי עור הערלה ועושים פריעה על ידי
שמסירים ומסלקים העור הדק לצדדים,³
ומקיימים זאת **בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵי** - ביראה
ואהבה, ועל ידי זה ממשיכין מוחין מאבא ואימא
לזו"ן **אֲתַמַּר בְּהוֹן** - נאמר בהם **'לֹא תִקַּח**
הָאֵם עַל הַבְּנִים' כי בזכות מצות מילה שכינה
שורה עליהם ואינה מסתלקת מעליהם, **וְאִם**
לֹא - ואם אין מקיימים מילה כראוי אזי נאמר

ובאותו האופן **בִּזְמַנָּא דְּיִשְׂרָאֵל מְיַחֲדִין**
לְקוּדְשָׁא בְּרִין הוּא בְּתַפְלִין דְּיָד
וּבְתַפְלִין דְּרֵאשׁ - בשעה שישראל מייחדים
קוב"ה ושכינתיה שהם זו"ן על ידי הנחת תפילין
של יד שהיא המלכות, ותפילין של ראש שהוא
לסוד ז"א, **בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵי** - ביראה ואהבה
שהם סוד אבא ואימא אותיות י"ה, **אֲתַמַּר**
בְּהוֹן - נאמר בהם **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל**

יחוד ז"ר
על ידי
תפילין

מְקוֹרוֹת וְצִיּוּנֵי

ה. גם בזה אמר בדחילו ורחימו וכמו שאמר הרב 'פר"ע י"ה' (ועיין
סוד מילה ופריעה בספר הכוונות ובמשנת חסידים שער המצוות סוף פרשת לך
לך), שהם ו"ה, כסא מלך.
וכתב הבאר יצחק ז"ל: 'עין בתיקון ל"ז (עט) וידוע כשבאין מוחין
דאבא ואימא לז"א שהן סוד דחילו ורחימו הן דוחין הקליפות
מוז"ן על כן צריך אתערותא דלתתא - להיות בדחילו ורחימו
לאתער לעילא, וגם ידוע (ליקוטי תורה לך לך בטעמי המצוות) כי סוד
מילה ופריעה הוא כדי להתגלות כל ה' חסידים וה' גבורות
משורשן שבדעת ז"א, כי קודם מילה ופריעה הם אינן יורדין
ממקומם כדי שלא תאחוז בהם הערלה החופפת על הבריה, ועל
ידי מילה מתגלגל ב' חסד וגבורה וב' שליש תפארת ועל ידי
פריעה מתגלה השליש א' תפארת המוססה, עיין בעין חיים שערי
אונאה (פרק ג) - דרוש מילה, אם כן בודאי צריך להיות מילה
ופריעה בדחילו ורחימו כדי להמשיך חסד וגבורה שבאין מאבא
ואימא מדעת ז"א למטה', ע"כ.

ב. עיין לעיל בהקדמה (א: י) על פסוק זה 'שלח תשלח את האם'
שאמר הכתוב ב' פעמים עניין [שילוח], כי על ידי עונות בני ישראל
הב' הה"ן של הוי"ה אתתרכו מבעליהן, הנה' הראשונה מה' והנה'
האחרונה מה', בסוד 'תלכנה שתיהן', שתי הה"ן, ועי"ש בביאורנו.
ולזה אמר כי מי ששומר שבת בזכור ושמור שעושה יחוד זו"ן שהוא
ו' קצוות, ובדחילו ורחימו שעל ידי זה עושה ייחוד י"ב, הוא מחזיר
הב' הה"ן לבעליהן י"ו כ"ל, אבל מי שפוגם בשמירת שבת כ"ל
הוא גורם תרין תרוכין של הב' הה"ן בסוד ותלכנה שתיהם. וכיוצא
בוה חשיב עוד שאר דברים כיוצא בוה שאם פוגם בהם גורם תרין
תרוכין של הב' הה"ן אשר עליהם רמז הכתוב של"ח תשל"ח ב'
שלוחין. באר לחי רואי.

ג. כי בכל המצוות הנוכרות כאן אותו העניין. ע"פ הגר"א.
ד. כי בפריעה אין לומר 'ואעברן' שאין כורתין כולה, אלא מגלין
העטרה ודוחקין העור הדק לצדדין כדי שלא יחזור ויכסה העטרה,
וען מצאתי בספר מוה"ר 'ועבדין פריעה'. כסא מלך.

'שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם, בְּזִמְנָא דְּמִיּוּחְדִּין בְּזוּנְגִיחוֹן בְּקִדּוּשֵׁין וְשִׁבַע בְּרָכָאן, דְּאֵינּוּן יַחּוּדָא דְּלִהוֹן בְּקִדּוּשָׁה וּבְבִרְכָתָא, אֲתָמַר בְּהוֹן 'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, וְאֵם לֹא 'שְׁלַח תְּשַׁלַּח' וְכו'.

וְאֵינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא בְּרִשּׁוּתָא אַחְרָא, דְּכֵד לֹא מְתִיחְדִּין בְּזוּנְגִיחוֹן בְּקִדּוּשֵׁין וְשִׁבַע בְּרָכָאן, דְּאֵינּוּן יַחּוּדָא דְּלִהוֹן בְּקִדּוּשָׁה וּבְבִרְכָה, בְּאַתֵּר דְּקִדּוּשָׁה שְׂרִיא עֲלֵיהוֹן מְסַאבָּא, וּבְאַתֵּר דְּבִרְכָה שְׂרִיא עֲלֵיהוֹן

הַקְּתָר וְהַכְּבוֹד

מתקיים ח"ו **'שְׁלַח תְּשַׁלַּח' וכו'** הרומז לב' שילוחים, של אימא עילאה ושל המלכות סוד ב' ההי"ן דְּהוּי"ה, וכו"ל.¹

וְאֵינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא בְּרִשּׁוּתָא אַחְרָא - וישראל הם בגלות ברשות אחרת, וסיבת

הגלות היא, **דְּכֵד לֹא מְתִיחְדִּין בְּזוּנְגִיחוֹן בְּקִדּוּשֵׁין וְשִׁבַע בְּרָכָאן -** כי כאשר לא מתייחדים בבת זוגם על ידי קידושין ושבוע ברכות **דְּאֵינּוּן יַחּוּדָא דְּלִהוֹן -** שעל ידי כן מעוררים יחוד עליון דזו"ן **בְּקִדּוּשָׁה וּבְרָכָה -** בב' בחינות 'ברכה' ו'קדושה' שהם קידושין ושבוע ברכות הרומזים ליחוד אבא ואימא² אשר בו תלוי יחוד זו"ן³, ועל ידי כן נשלמים ג' בחינות יב"ק - יחוד ברכה קדושה, ואולם כשאינן עושים כן אזי מתהפכים כל אלו הג' בחינות ושורים עליהם להיפך, כי **בְּאַתֵּר דְּקִדּוּשָׁה שְׂרִיא עֲלֵיהוֹן מְסַאבָּא -** במקום קדושה שורה עליהם טומאה **וּבְאַתֵּר דְּבִרְכָה שְׂרִיא עֲלֵיהוֹן**

'שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם' כי גורמים ח"ו ב' שילוחים, של אימא עילאה ושל המלכות שכינתא תתאה וכו"ל.¹

ועוד מצווה שתלויים בה יחודי זו"ן ואו"א.

בְּזִמְנָא דְּמִיּוּחְדִּין בְּזוּנְגִיחוֹן - בזמן שישראל מתייחדים עם בת זוגם **בְּקִדּוּשֵׁין וְשִׁבַע בְּרָכָאן -** בקידושין ושבוע ברכות **דְּאֵינּוּן יַחּוּדָא דְּלִהוֹן -** שהם יחודם של זו"ן, כי חתן וכלה סוד ו"ה שבשם ועל ידי יחודם מעוררים לעילא יחוד קוב"ה ושכינתיה **בְּקִדּוּשָׁה וּבְבִרְכָתָא -** בקדושה שמצד אבא סוד חכמה שנקראת קודש, ובברכה מצד אימא סוד ברכה⁴ שממנה הברכות, והיינו שמעוררים יחוד אבא ואימא להמשיך מוחין לזו"ן, ונמצא שמייחדים ד' אותיות הו"ה⁵, **אֲתָמַר בְּהוֹן -** אזי נאמר בהם **'לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים'** כי זוכים והשכינה שורה עליהם, **וְאֵם לֹא -** ואם אינם מתייחדים בקידושין ושבוע ברכות, אזי

נישואין בקידושין ושבוע ברכות

הגלות בכלל חסרון קדושת הזוג

מְקוּרוֹת וְצִוּוּנִים

ידוע כי יסוד אימא נקרא 'ברכה' (פרי עץ חיים שער הברכות פרק א ובשער חג המצות פרק ז).

ז. ע"פ הזכרון מנחם.

ואמנם המפרשים (כסא מלך ביאור הגר"א באר לחי רואי ובאר יצחק) מבארים כאן כי כוונת התיקונים שעל ידי 'ברכה וקדושה' שביחוד חתן וכלה נשלמים ג' בחינות יב"ק - יחוד ברכה קדושה, והיינו שעל ידי היחוד מתחברים הברכה והקדושה, וכמו שיתבאר לקמן.

י. ע"פ הביאור הגר"א.

יא. כי קידושין מצד אבא ושבוע ברכות מצד אימא. ע"פ הבאר לחי רואי.

יב. כי מיוחד אבא ואימא נמשכים המוחין לצורך יחוד זו"ן, וכמבואר לעיל. ע"פ הזכרון מנחם והבאר לחי רואי.

ו. ע"פ הביאור הגר"א.

וכן מובן על פי ביאורו של הזכרון מנחם והבאר לחי רואי בדרוש זה.

וראה בהקדמת התיקונים לעיל (א): 'שלה תשלח את האם' וכו', 'את' לרבות שכינתא תתאה, 'האם' שכינתא עילאה.

וכן להלן תיקון תשט"ו (מב.) על הפסוק (ישעיה נ א) 'ובפשעיהם שולחה אמוכם' מבואר שהיא אימא עילאה, שנאמר בה 'שלה תשלח את האם' וכו', וכתב שם 'את' לאסגאה [לרבות] שכינתא תתאה עמה', דהיינו המלכות.

ז. גרסת בניהו.

ונסח אחר 'דְּמִיּוּחְדִּין, והגר"א גרס 'בזמנא דמייחדין'.

ח. וכידוע שהברכה היא באימא (ראה שער מאמרי רז"ל - ברכות), וכן

לְטוֹתָא, וּבְאַתֵּר דִּיחֻדָּא שְׂרָיָא עֲלֵיהּוּ פְּרוּדָא, וְדָא נְגָרִים
נְלוּתָא לְשִׁכְנֵיהָא, דְּאַתְתָּרְכַת מְאַתְרָהָא וּמִקְנָהָא דְּאִהִי יְרוּשָׁלַם,
הָדָא הוּא דְּכְתִיב (ישעיה נ א) 'וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלְחָה אִמְכֶם',

הַקְּדָר וְהַכְּבוֹד

אותם כראוי" זה גורם גלות ומשכינה,
דְּאַתְתָּרְכַת מְאַתְרָהָא - שמתגרשת ומסתלקת
ממקומה וּמִקְנָהָא דְּאִהִי יְרוּשָׁלַם - ומהקן
שלה שהיא ירושלים הָדָא הוּא דְּכְתִיב - זהו
שכתוב (ישעיה נ א) 'וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלְחָה אִמְכֶם'

לְטוֹתָא - ובמקום ברכה שורה עליהם קללה
וּבְאַתֵּר דִּיחֻדָּא שְׂרָיָא עֲלֵיהּוּ פְּרוּדָא -
ובמקום יחוד שורה עליהם פירוד.
וְדָא נְגָרִים גְּלוּתָא לְשִׁכְנֵיהָא - וכל העניינים
הנזכרים, כאשר ישראל אינם מקיימים

ש'שלח'
תשלח'
כנגד ב'
חורבנות

מְקוּרוֹת וְצִיּוּנִים

תבואתה', ולזה כל לשון קדושה מורה על דין. ומאחר שהוא תחילת
הקדושה ראוי לקדש ביווג הזה עם הדבר הדומה אליו, והיא ה'
שהטבעת כדמותה, מאחר שזיווגו הזה הוא לתכלית התבואה והפרי
הקדוש, והשני הה"ן שבשם הוי"ה הם השני עדים אשר לפניכם
מקדש, והו' הוא כדמות האצבע של הכלה המקבלת הקידושין,
ונותן החתן הטבעת באצבעה ואז נעשית הטבעת כדמות עטרה
באצבעה, והיא לדמות כי כאשר תתן ה' על הו' היא נעשית ז',
ומפני זה ראוייה אז לקבל ז' ברכות ואז נקראת 'אשת חיל עטרת
בעלה', עיי"ש.

הג"ה וביאור סוד העניין היטב הדבר נראה לי הוא, כי ידוע כי
בחקמה יסד ארץ אבא יסד ברתא, כי יסוד אבא נמשך ומתפשט
עד תוך יסוד זעיר אנפין עד סופו, יסוד זעיר אנפין הוא נקרא
בשם כינוי אצבע, כמו שאמר רז"ל (נדה סו.) לא כל האצבעות
שוות, כי אצבע גימטריא ע"ב והוי"ה אדני, יחוד זעיר ונוקבא על
ידי החסד המזווגם, והיינו כי על ידי יסוד שבו טיפת החסד
מתייחדים זעיר ונוקבא, ויסוד אצבע הוא דיוקנא דאות ו' כי יסוד
הוא בסוד ו' זעירא כנודע, ויסוד אבא שהוא אות י' שהטבעת
הוא כדמותה, כשנכנס באצבע יסוד זעיר אנפין שהוא דיוקנא
דאות ו' אז הוא בסוד תגא על רישא עטרה עליו כדמות ז' י'
על ו', כי מה שמן יסוד אבא הוא מלמעלה מן יסוד זעיר אנפין
הוא יסוד אות י' על ו' כדמות ז', ואז מברכים לה שבע ברכות,
כי 'בתכמה יסד ארץ' (משלי ג יט), כי ז' קצוות זמלכות נתקנים
על ידי הארות אבא, כי יסוד אבא הוא מכוון כנגד קו האמצעי
דנוקבא ומאיר בו, ובכח הארה ההיא נתקן קומת פרצוף הנוקבא
על ידי חמשה גבורות העולה דרך קו האמצעי שלו, כמו שאמר
זה בעין חיים שער תיקון הנוקבא פרק ה' עיי"ש, ואלו הברכות
והקידושין שצריך לפני שני עדים שהם שני הה"ן, הם חמשה
חסדים וחמשה גבורות המתפשטים ויוצאים מיסוד אימא שהוא
דעת זעיר אנפין שבו עדות, כי דעת סהיד באנפין, אשר אחר כך
הם באין מזעיר אנפין ונוקבא לתקן קומתה על ידם, ואז אחר
שיש לה כל אלו הבחינות הברכה והקידושין לפני שני עדים אזי
אחר כך היא ראוייה להתיחד עימה בעלה זעיר אנפין, ודו"ק ותבין
עד כאן הג"ה.
יד. ע"פ הביאור הגר"א.

יג. ע"פ הביאור הגר"א הכסא מלך והבאר לחי רואי.
וכך כתב הבאר לחי רואי, וז"ל: 'על ידי קידושין זו ברכות נתעורר
כח השם יב"ק שהוא סוד יחוד ברכה קדושה, וכמו שכתב בכסא
מלך על מאמרו הזוהר בפרשת עקב (רעב: יד) יד דברכה מסטרא'
(וכו) יסוד יחוד ברכה קדושה הוא יחוד אבא ואמא עם יחוד זו"ן,
ועיין בקהלת יעקב (ערך יב"ק) מה שכתב בביאור דברי הרמ"ז
בוה באורך. וזה הוא ביאור הדברים כאן: כי כשמתייחד החתן
עם הכלה בקידושין ושבע ברכות ונעשה יחוד בזו"ן ובאבא
ואמא, נתעורר הכח של השם יב"ק סוד יחוד ברכה קדושה, ועיין
ברעיא מרימא (פרשת משפטים קטו. בסופו) בסוד יחוד ברכה
קדושה, כי ברכה הוא קו ימין וקדושה הוא קו שמאל, ויחוד
מחבר שניהם ועיי"ש עוד (בפרשת פנחס רטו:) וזה הוא ביאור
הדברים כאן 'דאינון יחודא דילהון ברכה וקדושה', רצונו לומר
דעל ידי היחוד החתן וכלה בקידושין זו ברכות, נתחבר הקו ימין
עם הקו השמאל מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, והיינו סוד
יחוד אבא ואמא וזו"ן בסוד יחוד ברכה קדושה, ועיין מהו עוד
להלן (בתקון ט'), ע"כ.

ועוד בעניין יחוד ברכה קדושה שיש בנישואין, ובסוד הטבעת שנותן
החתן על אצבע הכלה, כתב הבאר יצחק ז"ל: עיין בתיקון י' (כה)
ותבין, ובספר החייט (פרק ה' מערכת שמות השמים) וז"ל: ושבע ברכות
שאנו עושין בזווגנו הוא רמז לזה, כי מאחר שאמר הכתוב (דברים
ד י א) 'בנים אתם לה' אלהיכם' ראוי שהפרי שלנו יבוא בקדושת
הזיווג הדומה לזיווג של מעלה המתחברים בו שלשה דברים יחוד
ברכה קדושה והסימן יב"ק, הקדושה מצד החכמה שנאמר (ירמיה ב
ג) 'קדש ישראל לה' ראשית תבואתה', הברכה מצד הבינה שנאמר
(יחזקאל מד ל) 'להניח ברכה אל ביתך' והיא נקראת בית, והיחוד מצד
התפארת שנאמר (שמואל ב' כג) 'ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ'
והוא ישראל, וכן ראוי שזיווגים יהיה בקידושין ושבע ברכאן וביחוד,
ואז שמו הקדוש שורה בזיווג הזה, וזה כי הטבעת שאנחנו מקדשין
בה היא ענוגה לתבנית ה' שבשם, כי היא מחשבת סתומה אשר
בה הקדושה היא החכמה, וגם נקראת רוח הקודש והיא החכמה כי
היא נקראת קודש שלשון קודש מורה על הפרשה שנאמר (ויקרא
ט א) 'קדושים תהיו', ומירשו (במרות כהנים) תהיו פרושים, והחכמה
היא הספירה הראשונה שנפרשה מהעיסה כי הוא 'ראשית

תְּרִין שְׁלוֹחִין 'שְׁלַח תְּשַׁלַּח', חֵד מִבֵּית רֵאשׁוֹן, וְחֵד מִבֵּית שְׁנֵי.
וְאֵי תִימָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֶתְרַךְ עִמֵּיהּ, בְּגִין דָּא אֲמַר
קְרָא (משלי כו ח) 'בְּצַפּוֹר נוֹדְדַת מִן קִנְהָ בֶן אִישׁ נוֹדֵד מִמְקוֹמוֹ',

הַזְהָר וְהַבְּבֹר

אותם כראוי גורמים ח"ו פירוד וריחוק בין אבא ואימא וגלות לשכינה, ועתה יפרש שכמו כן נגרמת גלות גם לז"א בעל דמטרונותא שפ"ה הוא מוכרח לגוד ממקומו בעקבות השכינה לשומרה בגלות.

וְאֵי תִימָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא
אֶתְרַךְ עִמֵּיהּ - ואם תאמר שהקב"ה
דהיינו ז"א אינו מתגרש עם השכינה, בְּגִין דָּא
אֲמַר קְרָא - לפיכך אמר הכתוב (משלי כו ח)
'בְּצַפּוֹר נוֹדְדַת מִן קִנְהָ' - כשם שהשכינה
הנקראת צפור נודדת מהקן שלה בעבור ישראל,
'כֵּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְקוֹמוֹ' - כמו כן גם האיש

שגורמים הסתלקות השכינה, דהיינו תְּרִין
שְׁלוֹחִין - שני שילוחים וגירושים כנרמז בכתוב
'שְׁלַח תְּשַׁלַּח' והיינו חֵד מִבֵּית רֵאשׁוֹן -
שילוח אחד מבית ראשון, שאז השתלחה אימא
עילאה מאבא בסוד הפסקת יחוד הפנימי דאבא
ואימא שעל ידו ממשיכים נשמות חדשות^{טז}, וְחֵד
מִבֵּית שְׁנֵי - ושילוח אחד מבית שני, שהוא
שילוחה של המלכות נוקבא דז"א שנפלה וירדה
ובטל יחוד ז'ו"ן^{טז}.

הנה למדנו שעל ידי קיום המצוות והעניינים הנזכרים
כראוי גורמים יחוד ז'ו"ן ואז"א, ואם אין ישראל מקיימים

מקורות וציונים

אך בבית שני שהיתה בימי החול פנים בפנים בד' תחתונות שבו
והיא תמישית להם אז נקרא ה' תתאה', ע"כ. עוד מבואר שם
שבבית שני לא התפשטה אימא בז"א אלא עד גבורה שלו.
ובחורבן בית שני היה 'המיעוט היותר מועט שבכל הזמנים', שהוא
משם כמו שהיה בזמן חטא אדה"ר, 'לואו כמו שהיתה בבחינה ראשונה
של אצילות אחור באחור שהיתה בבחינת נקודה כלולה מ', שהיא
המלכות שבה בלבד, אחור באחור תחת היסוד שלו. ותנוסף בה פגם
שאותן הטי' ספירות שלה ירדו למטה נודד הקליפות וכו', מכל שכן
[שחסרו לה] הארת ה' ראשונות דז"א שנפלו בחורבן בית ראשון, ע"כ.
י. לכאורה כיוון שבכתוב זה דשילוח הקן לא נזכר שילוח רק להב'
החי", ואמר הכתוב 'שלח תשלח' ב' שלוחין רק להב' נקבות אבל
לז"א לא נזכר כאן שלוח, ומשמע לכאורה שהז"א נשאר במקומו גם
בגלות, ולזה אמר שלא תטעה לומר כן, דאם כי באמת בז"א לא
נאמר ענין שלוח כי הוא לא משתלח בעונותינו, אבל באמת גם אליו
מגיע בעניינו ריעותא גדולה, כי אם המטרונותא נשתלחה, בעל כרחך
על ז"א לגוד עם כן ממקומו, כמו שכתוב בצפור נודדת מקינה כן איש
נודד ממקומו, כדי לשומרה שלא ישלחו בה החיצוניים, וכמו שכתוב
לעיל (בהקדמה א), ואם כן הרי גורמים על ידי הקלקול במצוות הני"ל
גם לז"א בעלה דמטרונותא שמוכרח על ידי זה להיות נודד ממקומו
כדי לשמור המטרונותא מן החיצונים שלא יאחזו בה. באר לחי רואי.
והשעת רצון ביאר הקושא 'ואי תימא' בדרך אחר, וז"ל: 'כי שני
תירוכין דמלכות נוקבא דז"א ניחא והם מה שכתב רבינו ז"ל [בענין
חיים] בשער מיעוט הירח (פרק ב) ובשער הקליפות (פרק ג) בסוד
ל'א נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים' [כמו שביאר רש"י
על הפסוק (בראשית כה כג) 'ולאום מלאום יאמץ', ובגמרא (מגילה
ו. דרשו על מה שכתוב (חוקקל כו ב) 'אמלאה החרבה' - 'אם
מלאיה זו חרבה זו אם מלאיה זו חרבה זו', ועיין ברש"י שם] שהם הטי'
ספירות הבאות לנוקבא בסוד תוספת שמסתלקות ונפלות וניתנות אל

טו. כמבאר בווהר פרשת פקודי (וכג.) 'לא עלו תמן נשמתין חדתין
בתר דאיתחרב בי מקדשא' וכו', ראה ביאור ענין זה בעץ חיים
(שער הווגים פרק א).

טז. ע"פ הזכרון מנחם והבאר לחי רואי, והוא כמו שביאר הגר"א
לעיל בהקדמה (א) שבבית ראשון שרתה שכירתא עילאה בישראל
ובבית שני שכירה תתאה. ואם כן בחורבן בית ראשון היה השילוח
לאימא עילאה מאבא, ובבית שני השתלחה אימא תתאה מז"א.
וראה בהקדמה (שם) בסוד 'כן איש נודד ממקומו' וכו'.

והחילוק בין ימי בית ראשון לשני וחורבן בית ראשון ושני
ומשמעות הדבר מצד הארת אימא עילאה ומעמד המלכות נוקבא
דז"א, מבואר באורך בדברי האר"ז^{טז} בעץ חיים (שער מיעוט הייה
פרק ב) עיי"ש, ותמצית הדברים לענייננו:

בבית ראשון שבנה שלמה עמדה המלכות עם ז"א פנים בפנים
במדרגה השישית שלה (שהיא היתה שווה אליו ומקבלת הארה מה'
ראשונות שלו), בין בחול בין בשבת, וכן היתה אימא מתפשטת
בז"א בז' ספירות שלו, עד הוד.

ובחורבן בית ראשון ירדה המלכות אל מאחורי יסוד דז"א וט'
ספירות שלה עלו ונגזגו בשורשיהם בז"א.

בבית שני היתה המלכות עומדת עם ז"א בשבת - פנים בפנים
במדרגה השישית, אך בימי החול עמדה פנים בפנים רק במדרגה
החמישית (שהיא היתה פרצוף של ' ספירות ושיעור קומתה מזהה שלו
ולמה פנים בפנים) ואז היו ה' ראשונות שלו מאירים בה מרחוק.

וכתב שם וז"ל: 'וזהו ענין מה שכתוב בוהר פרשת שמות (טז)
כי בית ראשון לקבל ה' עילאה ובית שני לקבל ה' תתאה, והענין
הוא שכבר ביארנו שבבית ראשון היו פנים בפנים עד למעלה
בחינת ו', והיו ה' ראשונות מאירין בה, ואז נקרא 'סיהרא
באשלמותא', במלוי הלבנה בט"ו לחודש בסוד חמשה עשר, ה'
על ' כ"ל. נמצא כי בהיותן שם למעלה נקרא גם היא ה' עלאה.

בְּגִין לְנִטְרָא לָהּ בְּגִלּוּתָא מְרִשּׁוּ נּוּכְרָאָה, תְּדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה מב ח) 'אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי וְכַבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן וְגו', 'לְאַחַר' דָּא אֵל אַחַר, דָּא סמא"ל, 'לְפָסִילִים' (שם) אֵלִין מְמַנְן דְּעַל שְׁבַעִין אֹמִינן. וּבְגִינָהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ 'מְלַךְ אֱסוּר בְּרִהְטִים' (ש"ה ש ז ח), אִיהוּ אֱסוּר עֲמַהוֹן בְּתַפְלִין דְּרִישָׁא, דְּאִינוּן פְּאָר דְּרִישָׁא, דְּתַפְלִין דְּרִישָׁא אִינוּן בְּאֵתֵר דְּרִהְטִי דְּמוֹתָא, וְדָא אִיהוּ אֱסוּר בְּרִהְטִים, וְאִיהוּ חֲבוּשׁ עֲמַהוֹן

הַקְּתָר וְהַכְּבוֹד

1) 'מְלַךְ אֱסוּר בְּרִהְטִים' דְּהִינּוּ, אִיהוּ אֱסוּר עֲמַהוֹן בְּתַפְלִין דְּרִישָׁא - הוּא אֱסוּר וְקִשּׁוּר עִם הַשְּׂכִינָה וְעִם יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי קִשּׁוּר תַּפְלִין שֶׁל רֹאשׁ דְּאִינוּן פְּאָר דְּרִישָׁא - שֶׁהֵם הַפָּאָר שֶׁעַל רֹאשׁוֹ שֶׁל ז"א הַנִּקְרָא תַּפְאֶרֶת², וְהִטְעַם שֶׁנִּקְרָאוּ הַתַּפְלִין 'רִהְטִים', לְפִי דְּתַפְלִין דְּרִישָׁא אִינוּן בְּאֵתֵר דְּרִהְטִי דְּמוֹתָא - שֶׁתַּפְלִין שֶׁל רֹאשׁ מְקוּמָן כִּגְד חֲלָלֵי הַמַּח, וְלִכְךָ יֵשׁ בֵּהֶם אַרְבַּע בְּתִים כִּגְד ד' חֲלָלֵי הַמוּח שֶׁבֵּהֶם אַרְבַּע מוּחוֹן, וְדָא אִיהוּ אֱסוּר בְּרִהְטִים - וְזֶה סוּד שְׁנֵאמַר בְּז"א שֶׁהוּא מֶלֶךְ אֱסוּר בְּרִהְטִים, כִּי הוּא קִשּׁוּר עִם הַשְּׂכִינָה וְיִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי תַּפְלִין שֶׁל רֹאשׁ שְׁמוֹנָחִים כִּגְד חֲלָלֵי הַמַּח, וְאִיהוּ חֲבוּשׁ עֲמַהוֹן

שְׁהוּא ז"א בַּעֲלָה, נוּדַד מִמְקוּמוֹ בְּגִין לְנִטְרָא לָהּ בְּגִלּוּתָא מְרִשּׁוּ נּוּכְרָאָה - כְּדִי לְשַׁמּוֹר אוֹתָהּ בְּגִלּוּתָהּ מִרְשׁוֹת נּוּכְרִי, תְּדָא הוּא דְכְּתִיב - זֶה שְׁכָתוּב (ישעיה מב ח) 'אֲנִי יְהוָה' - סוּד ז"א קְדִישָׁא 'הוּא שְׁמִי וְכַבּוּדִי' - הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא בַּחֲנִית שֶׁם' וְכַבּוּד' שֶׁלִּי 'לְאַחַר לֹא אֶתֵּן וְגו', וְיֵשׁ לְפָרֶשׁ, מִהוּ 'לְאַחַר' דָּא אֵל אַחַר דָּא סמא"ל - 'לְאַחַר' זֶה 'אֵל אַחַר' שֶׁהוּא ס"מ הַמְבַקֵּשׁ לֵאחֻז בְּמַלְכוּת, וְזֶה שְׁכָתוּב בְּהַמֶּשֶׁךְ הַפְּסוּק 'וְתִהְיֶה לִי לְפָסִילִים' אֵלִין מְמַנְן דְּעַל שְׁבַעִין אֹמִינן - אֵלוֹ הַמְמוּנִים שֶׁעַל שְׁבַעִים הָאוֹמוֹת, כִּי לְכָל אוֹמָה שֶׁר שֶׁלָּהּ. וּבְגִינָהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא - וּבַעֲבוּר הַשְּׂכִינָה הַשְּׂרוּיָה בְּגִלּוּת, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, דְּהִינּוּ ז"א, אִיהוּ - הוּא בְּבַחֲנִית (שִׁיר הַשִּׁירִים ז

הַקְּב"ה קִשּׁוּר עֲמַהוֹן בְּגִלּוּת בְּתַפְלִין

מְקוּרוֹת וְצִיּוּנִים

ב. ע"פ הַזְכוּר מִנְחָם וְהַבָּר לְחֵי רֹאֵי. וְלַעֲנִין מִה שְׁבִיאָרָנוּ 'רִהְטִין' מִלְשׁוֹן 'חֲלָלִים' דְּהִינּוּ חֲלָלֵי הַמַּח. כִּךְ מוּבֵן עַל פִּי הַבָּרִי יִצְחָק שֶׁמְפָרֵשׁ כִּי 'רִהְטִי הַמוּחוֹן' הֵם מוּחוֹן דְּז"א הַבָּאִים מְלוּבְּשִׁים בְּה"י דְּאִימָא שְׁנִקְרָאוּ 'רִהְטִי דְּמוּחָא', וְנוּדַע (עַיִן עַיִים שַׁעֲרֵי הַתַּפְלִין פֶּרֶק ג) שֶׁנֶּה"י דְּאִימָא מְתַלְבְּשִׁים בְּגֵי חֲלָלֵי הַמוּח דְּז"א. וְכֵן מִשְׁמַע מִמְאֹמֶר הַזְּהוּר בְּפִרְשֵׁת נִשָּׁא (קְלוֹ). שְׁכָתָב שֶׁם זו"ל: 'לְמַכּוּבְעִין סְגִיאִין דְּתַלְת רִהְטִי מוּחָא, מְמַבּוּעָא דְּחֲלָלָא חַד דְּגוּלְגַלְתָּא' וְכו'. וְהֵנָּה בְּבִיאוּר תִּיבַת 'רִהְטִים' נִאֲמָרוּ פִּירוּשִׁים שׁוֹנִים, (בְּזוּהַר (פִּרְשֵׁת בְּרֵאשִׁית ד'.. וְיֵצֵא קְסֵא.. סְפָרָא דְּצִנְעִיּוֹתָא קֶטֶט.. וְעוּד) וּבְתִקּוּנִים (תִּקּוּן כֵּב סח: וְעוּד) וְזִכְרו כְּמוֹהַ וְכְמוֹהַ פִּירוּשִׁים לְסוּד 'אֱסוּר בְּרִהְטִים', וְהֵנָּה כֹּאן לַעֲנִין מוּחֵי ז"א שְׁנִקְרָאוּ רִהְטִים כְּתַב בְּקַהֲלַת יַעֲקֹב (עַדן רִהְטִים) כְּמוֹהַ בִּיאוּרִים זו"ל: א. רִהְטִים נִקְרָא חֲכֵמָה בֵּינָה דַּעַת דְּזַעֲרִי [זוּהַר וְיֵצֵא קְסֵא]. וְהֵן בַּחֲנִית מוּחוֹן, כִּי הַמוּחוֹן נִקְרָא רִהְטִים שֶׁהוּן חֵיוֹת הַגּוֹף, בְּסוּד 'וְהַחַיּוֹת רִצּוּ וְשׁוּב', וְיֵשׁ לִמַּר כִּי הַמוּחוֹן דְּזַעֲרִי הוּן מְנַצֵּחַ הוּד יִסוּד דְּאֵבָא כְּנוּדַע, רִהְטִים עִם הַכּוּלָּל גִּימְטְרִיאִי נִצַּח הוּד יִסוּד דְּאֵבָא וְי"ד אוֹתוּתוֹ.

הַקְּלִיפּוֹת, וְשִׁיךְ בְּהוּ שְׁפִיר תִּירוּכִין, אֲבָל קוּב"ה שְׁהוּא ז"א הוּהוּ סְלֵקָא דַּעֲתִין דְּלֹא אֶתְתַּרְךָ, דְּהָא אָף עַל פִּי שְׁגִיר הַמוּחוֹן שְׁלוּ מִסְתַּלְקִין מִמְנֵוּ וְהוּא חוּזֵר בְּסוּד הַיְנִיקָה מְכַל מְקוּם הַגִּיר מוּחוֹן שְׁלוּ שְׁנַסְתַּלְקוּן אִינֵם יִתְנִים אֵל הַקְּלִיפּוֹת חֶסֶד וְשׁוֹלֵם אֵלֵּא עוֹלִים לְהֵם בְּאִימָא לְמִקּוּם שְׁבֵאוּ וְזוּהוּ שְׁאֵמֶר וְאִי תִימָא דְּקוּב"ה לֹא אֶתְתַּרְךָ עֵנִיב. וְעַל פִּי דְרָכוּ גַם מְבֹאֵר הַמֶּשֶׁךְ הַדְּרוּשׁ 'בְּגִין דָּא אֲמַר קְרֵא' וְכו', זו"ל: 'כִּי לְעוֹלָם הֵכִי נִמֵּי שְׁגִיר דְּז"א הַמִּסְתַּלְקִין ח"ו חֲלִילָה אִין יִתְנִין אֵל הַקְּלִיפּוֹת אֲבָל הוּא ז"א מְדַעְתּוֹ וְרִצּוֹנוֹ הוּא יִצַּא אֵל הַקְּלִיפּוֹת כְּדִי לְנִטְרָא לָהּ לְשִׁכְנֵתָא מְרִשּׁוּ נּוּכְרָאָה לְבַל יִנְקוּ מִמְנָה יוֹתֵר מְדִי. וְעִינִין מַה שְׁכָתָב רַבִּינוּ ז"ל (עַיִן עַיִים שַׁעֲרֵי אֲב"ך פֶּרֶק ג) בְּסוּד הַקִּטְעֵעַ יִצַּא בִּבְקָשׁ שְׁלוּ כִי הוּא ז"א וְיִצַּא בְּסוּד ע"ב ק"ל לְחוּצָה לְאַרְיֵן כְּדִי לְהַשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת', ע"כ. ית. ע"פ הַגְּרָ"א וְהַבָּר לְחֵי רֹאֵי. יב. ע"פ הַבָּר לְחֵי רֹאֵי. וְהוּכְרוּן מִנְחָם מְפָרֵשׁ כֹּאן עַל פִּי סוּד 'עוֹטֵר עֲמוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַפְאֶרְהוּ' כִּי תַּפְאֶרֶת שֶׁל עוֹלָם הַעֲלִיּוֹן הוּא כְּתֵר לְעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן, וְתַפְאֶרֶת דְּאִימָא הִיא כְּתֵר וְתַפְלִין בְּרֵאשׁ ז"א.

בְּתַפְלִין דִּיד בְּקֶשֶׁר שֶׁל יָד, וְדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל כד יז) 'פְּאָרְךָ חֲבוּשׁ עַלֶיךָ', וּבְגִין דְּאִיהוּ חֲבוּשׁ עִמָּהוּן בְּגָלוּתָא, אֲתָמַר בֵּיה אִין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוּ מִבֵּית הָאֲסוּרִין, וְשִׁכְיִנְתָּא אִיהוּ בֵּית הָאֲסוּרִין דִּילְיָה, בְּגִין רְחִימוּ דִּילְיָה אִיהוּ אָסוּר בְּה, וְרָזָא דְמִלְתָּה 'צְרוּר הַמּוֹר דּוּדֵי לֵי בִין שְׂדֵי יִלְיִן' (שד"ש א יט).

הַתְּרָה וְהַכְּבוֹד

ביכולתו כביכול להתיר עצמו מהגלות²², אלא ישראל על ידי מעשיהם הטובים הם יכולים להוציא את השכינה וקוב"ה מהגלות²³, וּשְׁכִינְתָּא אִיהוּ בֵּית הָאֲסוּרִין דִּילְיָה - והשכינה היא בית האסורים שלו, כי בְּגִין רְחִימוּ דִּילְיָה אִיהוּ אָסוּר בְּה - בגלל אהבתו אליה הוא אסור וקשור בה, וְרָזָא דְמִלְתָּה - וסוד הדבר נמצא בפסוק (שיר השירים א יג) 'צְרוּר הַמּוֹר דּוּדֵי לֵי' היינו שהשכינה אומרת על ז"א בעלה שהוא כצרוּר של בשמים הצרוּר עם האדם לבשמו, כן דודה קשור עימה לבשמה ולהמתיק דיניה, וזה 'בִּין שְׂדֵי יִלְיִן' היינו שגם בזמן הגלות שנמשלה ללילה הוא שרוי עימה²⁴.

בְּתַפְלִין דִּיד בְּקֶשֶׁר שֶׁל יָד - והוא גם קשור עמהם בתפילין של יד, על ידי הקשר של תפילין של יד שהוא היסוד דז"א המתחבר עם מלכות רחל²⁵, וְדָא הוּא דְכְּתִיב - וזהו שכתוב (יחזקאל כד יז) 'פְּאָרְךָ חֲבוּשׁ עַלֶיךָ' והיינו שהכתוב אומר זאת כביכול לשכינה, פֶּאֶרְךָ דְהֵינּוּ ז"א בעלה דמטרוניתא הנקרא פֶּאֶר, הוא חבוש ואסור בגלות, עליך דהיינו בשבילך כדי לשמור אותך בגלותך יצא אף הוא בגלות²⁶. וּבְגִין דְּאִיהוּ חֲבוּשׁ עִמָּהוּן בְּגָלוּתָא - ולפי שהוא חבוש ואסור עמנו ועם השכינה בגלות, לִכְךָ אֲתָמַר בֵּיה - נאמר בו (ברכות ה:) אִין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוּ מִבֵּית הָאֲסוּרִין כי אין

באהבתו קשור הקב"ה בשכינה בגלות

מִקּוּרוֹת וְצִוּוּנִים

דמלכא, והיינו לבושא דיו"ד איהו חסד, לבושא דה"א איהו גבורה, לבושא דואו"י איהו תפארת, לבושא דה"א (איהו) מלכות, כמו שגרכמו בתקונים [תיקון כב (סח)]. ואלין ארבע רהטין עילאין הם רזי דארבע רתיקין עילאין אבהן דוד מלכא, דאינון רתיכא עילאה, ואייית' גם כן רהטין תתאין רוא דארגמ"ן כמו דארגמ"ן כמו שאמר בוהר ויצא (קנד); ואלין רהטין תתאין קיימין תחות מלכות דאצילות הנקרא באר דאתמלית מאינון מבוועין עילאין, וכד נפקין מיין מוחאי באר קדישא, אלין ארבע רהטין תתאין שהם רגמ"ן אינון כולא, ועל דא אקרון רהטין, ומתמן אתיין כולא למשתי, ואלין אינון רוא דתפילין של יד דלגבי עילאה אינון אקרון תפלה של יד, כל זה נרמז בפרשת ויצא, ועל זה אמר שפיר 'איהו מלך' דהיינו דעת אסור ברהטים, ואינון הן רהטי מוחא דהיינו חסד גבורה תפארת מלכות הם לבושי דעת שהוא בסוד מוחא, והם ארבע בתי של ראש לאתאחדא בהו שמא קדישא, ואיהו חבוש עמון בתפילין של יד דהיינו בעלמא דפרודא כנ"ל, ע"כ.

כא. עיין פרי עץ חיים שער התפילין פרק ו. ע"פ הזכרון מנחם והבאר לחי רואי.

כב. ע"פ הבאר לחי רואי.

כג. רואה ביאור שעת רצון לדרוש זה ע"פ סוד התפילין באריכות.

כד. כי השכינה נקראת עצם מעצמיו של ז"א בעלה, באר לחי רואי.

כה. ע"פ הזכרון מנחם והבאר לחי רואי.

כו. ע"פ הביאור הגר"א, הזכרון מנחם והבאר לחי רואי. ואמר בין שדי היינו כמו שכתוב בעץ חיים (שער הקליפות פרק ב)

ב. נצח הוד יסוד, כך פירש במקדש מלך בוהר ויצא (שם), שכוונת הוהר 'מלך' - זעיר, 'אסור ברהטים' בנצח הוד יסוד דבניה, ויש לומר כי בכל בחינת מג' אלו נצח הוד יסוד יש בו שם אהיה אדני, כי הה' תתאה כלולה בה' עלאה כאמא בתה, ומה' עלאה לוקחת ה' תתאה שם אדני, אהיה אדני גימטריא אלהים, על כן נקרא אמא אלהים, אהיה אדני ג' פעמים ו' כוללים גימטריא רהטים במכוון, ועיי"ש המשך דבריו. וראה עוד בוהר ויצא (שם) בסוד 'מלך אסור ברהטים' הרימ"ז בחידושי וביאוריו לתקונים (תיקון ס קמז) מפרש 'רהטי' מלשון מרוצה, כי תרגום מרוצה הוא 'רהט', וזה גם לשון 'נהר' כי נהר הוא לשון מרוצה כמו (ישעיה ב ב) 'ונהרו אליו כל הגוים', וזה סוד התפילין שהם בחינת הנהר היוצא מעדן (בראשית ב י) 'ומשם יפרד' והיה לארבעה ראשים'. וכתב שהטעם הוא מפני שהמוחין בפנימיותם הם 'מים גדולים לאין תכלית' ולעומתם התפילין הם כמו 'נהרות' קטנים יותר, ולכן נקראו 'רהטי' מלשון מרוצה שהוא לשון 'נהר'.

והבאר אברהם כתב כאן בביאור עניין 'מלך אסור ברהטים' וז"ל: 'נועד כי חסד גבורה תפארת ומלכות הם 'רהטים' עילאין', שהם לבושיין למלכא שהוא יו"ד ה"א ואו"ו ה"א, שהם סוד מלך סוד הדעת רוא דמשה, וזה שאמר הכתוב 'מלך אסור ברהטים' כמו שאמר בוהר בראשית (יד). דאומר מלך אסור ברהטים קשיר איהו ואחיד באינון בתי לאתאחדא בהו שמא קדישא עיי"ש, ואלין רהטים עילאין דמינייהו אתקשיין כולא כמו שגרכמו בפרשת ויצא (קסא): על פסוק (תהלים קד יא) 'שקו כל חיתו שדי', נמצא שחסד גבורה תפארת מלכות הם ארבע בתי תפילין דרישא והם לבושא

'עַת לַעֲשֹׂת לַיהוָה (תהלים קיט קכו), **וּמִשָּׁה בְּגִינָה אֲתַקִּיִּים בְּעֶלְמָא**, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (דברים לג א) **'וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר וְגו'**, וְכֵה עֲבִיד עֲשֹׂר מִכְּתָשִׁין לְפַרְעָה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות ט מז) **'וְאוֹלָם בְּעֶבֶר זֹאת הָעִמְדָתִיךְ, וַיַּעֲקֹב בְּגִין דְּתוּה יָדַע דְּכָל רַעוּתָא דְּמַלְכָּא בְּה, מְנֵי לְבָנֵי עֲלָה, דְּלָא יַעֲלוּן קָדָם מַלְכָּא אֲלָא בְּה, וְכָל שְׂאֲלָתִין דְּלָהוֹן בְּצִלּוֹתִין וּבַעוּתִין לְמַלְכָּא דִּיהוֹן בְּה, הָדָא הוּא כב. דְּכְתִיב (בראשית מט כח) **'וְזֹאת אֲשֶׁר דְּבָר לָהֶם אֲבִיהֶם וְגו'.****

הַקְּתָר וְהַכְּבוֹד

מכות על פרעה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב - זהו שכתוב (שמות ט טז) **'וְאוֹלָם בְּעֶבֶר זֹאת הָעִמְדָתִיךְ'** כדי שתכיר ותדע את המלכות הנקראת זאת שהיא המלכה אותך^ל.

וַיַּעֲקֹב בְּגִין דְּתוּה יָדַע דְּכָל רַעוּתָא דְּמַלְכָּא בְּה - ויעקב בשביל שהיה יודע שכל רצונו

של המלך הוא בה, **מְנֵי לְבָנֵי עֲלָה** - ציוה את בניו עליה **דְּלָא יַעֲלוּן קָדָם מַלְכָּא אֲלָא בְּה** - שלא יכנסו בתפילתם לפני המלך הקב"ה אלא בה, דהיינו על ידי דבקות בשכינה^ל, **וְכָל שְׂאֲלָתִין דְּלָהוֹן בְּצִלּוֹתִין וּבַעוּתִין לְמַלְכָּא דִּיהוֹן בְּה** - וכל השאלות שלהם בתפילות ובבקשות למלך ב"ה שיהיו על ידה, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו שכתוב (בראשית מט כח) **'וְזֹאת אֲשֶׁר דְּבָר לָהֶם אֲבִיהֶם וְגו'** היינו שדברי יעקב לבניו היו בענין השכינה הנקראת זאת, שיהיו כל תפילותיהם ובקשותיהם על ידי השכינה^ל.

שנאמר עליה (תהלים קיט קכו) **'עַת לַעֲשֹׂת לַיהוָה'** היינו שצריכים לעשות ולתקן את השכינה הנקראת 'עת' בעבור שתהיה ראויה לייחוד עם ז"א הנקרא הוי"ה, ועל כן נאמר לאהרן שלא יבוא בכל עת, אלא רק אחר שתקן המלכות והכינה כראוי ואז בכוחה נכנס לקדש הקדשים^ל.

וממשיך לדרוש במעלות השכינה הנקראת 'זאת' וכל העניינים התלויים בה.

וּמִשָּׁה בְּגִינָה אֲתַקִּיִּים בְּעֶלְמָא - ומשה בשבילה התקיים בעולם, היינו בזכות שדבק בשכינה לפני מותו נחשב כאילו לא מת אלא נשאר חי וקיים ומאיר לנשמות ישראל^ל, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו שכתוב (דברים לג א) **'וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר וְגו'** היינו שמשה בירך את ישראל מכח השכינה הנקראת זאת^ל, שהיה משה דבוק בה^ל, **וְכֵה עֲבִיד עֲשֹׂר מִכְּתָשִׁין לְפַרְעָה** - ובכוחה עשה והביא בציווי ה' עשר

דבקות משה בשכינה זמא שפעל בכוחה

מְקוּרוֹת וְצִוּוּיִם

עיי"ש, ולזה הוא מוסיף הכא דמהאי טעמא היה למשה זה הכח של אישה יקימנו, והיינו שהיה לו כח הקיום ואתקיים בעלמא, דגם לאחר מותו הוא מאיר בברכתו לישראל למאן דבעיא על ידי שהיה נדבק במלכות הנקראת זאת לפני מותו. באר לחי רואי.

לג. ע"פ הביאור הגר"א (וכלעיל בהערות).

לד. ע"פ הביאור הגר"א והבאר לחי רואי.

לה. כך מובן על פי מה שכתב הגר"א לעיל לענין משה.

וראה לעיל (בהערות על 'עת לעשות לה' וכו') מה שהבאנו מדברי הבאר לחי רואי בביאור ענין זה, והיינו שיש בזה ב' משמעויות, הן שצריך לתקן השכינה ורק על ידי כן לגשת להתפלל ולפעול בקשותיו, והן שעצם התפילה תהיה דרך ובאמצעות מידת המלכות היא השכינה הקדושה, ויתכן שהדברים נמונים גם כאן. **לו. ע"פ** הביאור הגר"א.

לז. ע"פ הזכרון מנחם והבאר לחי רואי.

ועל פי מה שכתב הבאר לחי רואי ביארנו את דברי התיקונים 'בה הוה עאל' בשתי משמעויות, דהיינו א' שלא נכנס אל הקודש מבלי שתיקן תחילה את המלכות, ב' שאחר שתיקנה נכנס לשם בה ובכוחה.

והגר"א מפרש כאן 'בה' דהיינו באמצעותה של המלכות כל עלית המצות והתיקונים אל ה', וזה מה שנרמזו במה שהביא הפסוק 'עת לעשות לה' לענין השכינה, כי היא 'עת לעשות' היינו שבה עשיית המצוות ותיקונם לה'.

לא. ע"פ הביאור הגר"א.

לב. עיין בזהר ויחי (קלו): תא חזי מה כתוב 'זאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים' כי משה היה 'מרא דמטרונתא' כמו שכתוב (מדבר ל יד) 'אישה יקימנו', ועל כן ברך משה מאן דבעי ולא דחיל